

Spejdernes Magasin

48. årgang nr. 8

November 1964

På FÆRØERNE

med Asser Riig's trop, Sorø

København, Strandgade 25, den 14. juli.

»Tjaldur«, båden til Færøerne, skal afgå herfra kl. 16. Et mylder af passagerer, besætning og øvrige interesserede flokkes på kajen. Blandt mængden er også spejdere. Åbenbart skal de holde ferie deroppe. Hvordan går det mon? Hvordan mon der er? ... spændende? så følg med — og få svar på dine spørgsmål.

Klokken nærmer sig 16. Der lastes for fuld kraft — menneskemængden vokser. Taxaer kommer i række og spyer deres last ud — stadig flere — stadig mere liv og larm — snakken — surrende, brummende bilmotorer — hvinende spil.

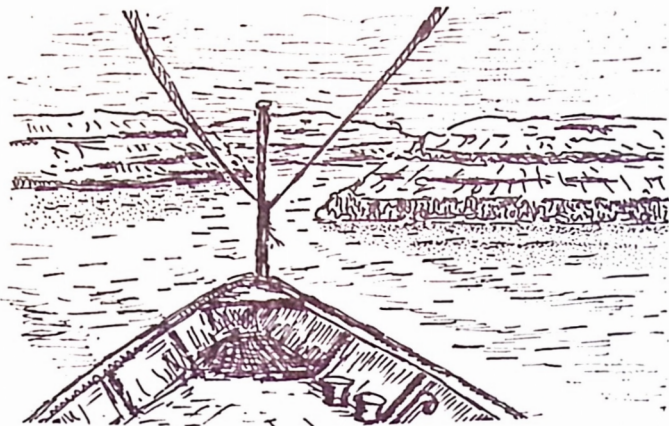
To af de tre landgangsbroer tages, larmen tager lidt af — skibet og kajen venter — Så lyder sirenen. Den sidste forbindelse med land tages, — og langsomt — ganske langsomt glider vi udad, fulgt af vinken fra land — udad glider vi — mod det ukendte, spændende ...

På kajen ses endnu vinken.

Kan du finde dig til rette ombord? — Nu er der to døgn med venten — endnu skimter du København og Kronborg, men forude ligger — ja, eventyret, — men først vente ... vente ...

Endelig går det over skibet: »Land

Tekst og tegninger af
Hans Yde Thomsen

i sigte, Færøerne forude.« Forstavn-
nen fyldes af nysgerrige. Første blik
er skuffelse, — de skyer, er det ...?
Der er jo tåget og regnfyldt, så
småt — så goldt ... Men skuffelsen
og tomheden stikker i halsen, for
der er nu noget ... måske lyset gen-
nem tågen, måske øernes barskhed,
kontrasten til det grå hav, noget
uddødt, — noget er der, der fanger
interessen. Snart kigges igen ... san-
serne indsuger hele den særegne
skønhed, de stejle, lagdelte bredder,
duften af land, — fuglene der kom-
mer skibet i møde, synes at skrive:
»Det skal nok gå, — glæd dig ...«

Nogle dage senere — Spejdernes lejr ved
Sörvågsvatn på Vågö. Af et brevkort:

Kære allesammen!

I kan tro, jeg har det godt. Vej-
ret er fint, men konstant overskyet
og regelmæssigt tåget. Vor lejr er
ved Færøernes største sø, 330 m over
havet, der er afløb ved et vandfald
— lige ned — Vi var derhenne at
kigge. Ved siden af var der over
200 m lodret ned — pyh.

Der er altså dejligt her, så stort
og stille. Og naturen ... ih ...

Vi fisker og jager får — de æder
nemlig vore kartofler ... fårene alt-
så ... Nå, men jeg må slutte. Tak
for pakken, som jeg får om en lille
uge. Hilsen ...

Dagbogsblad fra vor næste lejr, Leynavatn.
21. juli.

Hvor er naturen dog smuk — især
heroppe. Vi tog på fjeldtur, to mand,
med madpakke, chokolade, tygge-
gummi og godt humør. 6½ time se-
nere var vi våde, snavsede, trætte,
men ... det syn fra klippetoppene,
især den højeste, skyerne lå under
os, solbeskinnede — en uendelig
hvid, nupret flade — toppen var
som en ø i et skyhav. Man tænkte
på Noahs ark. Og tomheden! Tågen
drev lidt væk, — under os så vi
bygder og fjorde med grønlig-gråt
vand, belyst af solpletter.

Vi vandrede ned i tåge. Over gol-
de stenmasser med grønlig og røde
lavablokke.

I dette nummer:

Forsidebilledet er fra åbningen af Spejderhjælp-udstillingen i Rådhushallen i København
(foto Mogens Holmberg). Se iverigt side 158.

På Færøerne	142	Hvem kan jeg tale med?	149
Vinteruniform	143	Slædepatruljen Sirius	150
De trettens råd	144	Kjesåter	154
Skovmandsudstyr	145	Junglenyt	155
Månedens madtips	146	Kim — alverdens lille ven	156
November i naturen	147	Spejdertidende	157
Spejderjul 1964	148	Æressiden	159
Svampe	148		

Aftensmad: stegt helleflynder — uhm, og bagefter gæster til the og sang omkring gasblusset.

Den 23. juli. Afrejse til Thorshavn i solskinsvejr. På båden flød spejdere og tog solbad.

Om aftenen så vi den gamle spændende domkirke-ruin i Kirkebø, — og gik hjem over moser og stenmarker.

Den 25. Store hvide mågeflokke og en ram stank kom os i møde, da vi lagde til ved hvalstationen i Sundene for at se to 63 fods finhvaler blive flænsede.

Hvalerne kommer senere, og så går det løs ... mændene farer ind på hvalen, knivene går, blod og vand sprøjter, stanken stiger. Med spil skræller man spækken af, som skrællen af en banan; — så kommer parteringen. Mågerne dykker i vigens blodfyldte vand, de store vuggeknive dykker i kød, — kød i enorme mængder. Mændene gør indhug som spækhuggere vilde af blod.

Næste dags menu: saftige dejlige hvalbøffer.

Det er svært at rose noget fremfor andet, men et af vor turs højdepunkter var, da vi i lånt kutter besøgte fuglefjelde ved Færøernes nordpunkt, ved verdens højeste fjordbjerg ...

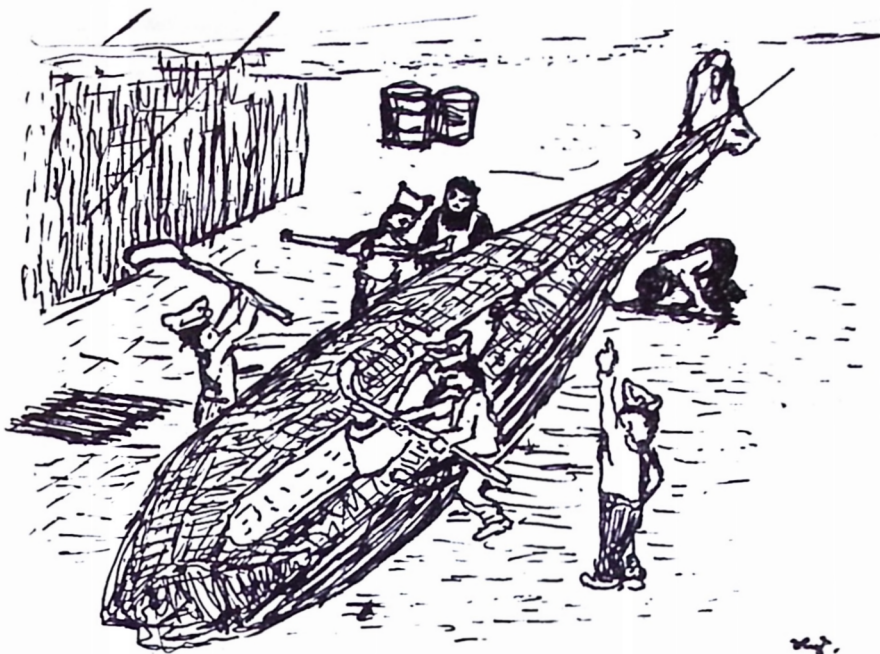
Lodret rejser fjeldsiden sig, som perler på en snor sidder fuglene. Luften er fyldt af deres skrig, klippen luder indover, — højt, højt oppe fortaber den sig i tågedis, højt oppe flyver fugle, grå mod tågen — i det skummende, brusende vand er sæler. Hvordan opfatte det hele — de kalkede klippesider med fugle højt oppe. Lundernes sjove basken foran stævnen, havduften, fugleskrigene, de salte skumsprøjt, og den kolde vind, der stryger ind fra nord. Båden tøffer videre, bag os skrigger fuglene ... klipperne går lodret ned ...

OLAVSØKU — Olsdag d. 20.

Klang er der i navnet; dagen, vor næstsiste i ferien, oprandt med strålende sol fra en høj himmel:

Folketog i nationaldragter, kaperoning i færøske både, årerne pisker solgyldent skum af vandet, rasende fart, tilskuerne hidses, råber og hylder hver deres hjembygd, højtalerkommentar, farverige dragter, flag, — jo, stemningen er høj.

Om aftenen dans, færøsk dans —

inde i røgfyldte huse og i gaderne. Folk går arm i arm, ler, snakker: alle synes at kende alle, ingen er udenfor.

Gæstfriheden er forbavsende. Man bydes ind af fremmede, beværtet med specialiteter som skærpekød, tørfisk og spæk — interessant for danske tunger og smagsløg.

Feststemningen vokser, indtil — ud på natten — det hele drukner i trist fuldskab ...

»Tjaldur« lægger ud fra Thors-havn. I bagstavnen står en flok spejdere, de vinker mod land. Tæt står de, vinkende, enhver fyldt af sine minder.

VINTERUNIFORM

Ændringen betyder, at spejdere, skovmænd, rovere og mandlige førere i vinterhalvåret bærer khaki-farvede eller mørkeblå knickers eller skibenklæder. Vinterbeklædningen indføres i løbet af oktober og bæres til Sct. Georgsdag.

Vort depot har, som det fremgik af sidste nummer af Spejdernes Magasin, ændret modellen af knickers, så de er blevet slankere i faconen og dermed mere klædelige. Du opnår altså både at være varmt påklædt i vinterhalvåret og se fiks ud. Må jeg samtidig minde dig om spejder-anorakken, der er det helt rigtige overtøj for en spejder, idet den beskytter mod vind og vejr.

Du behøver altså ikke mangle ideer til ønskesedlen til jul!

Skotte.

Brev fra en fortvivlet rådsformand!

De trettens råd har af redaktøren for Spejdernes Magasin fået overgivet et brev fra en tropsrådsformand i en københavnsk forstads-trop. Heri hedder det blandt andet:

»Når jeg færdes i naturen og møder spejdere, skammer jeg mig ofte på deres vegne — den støjende adfærd, den ringe myndighed P'erne lægger for dagen, det dårlige kammeratskab. Hvor tit ser man f. eks. ikke spejdere på cykeltur med de største spejdere i vildt jagt foran og de mindre ladt i stikken bagefter, hvor de prøver at følge med så godt, de kan? Og hvordan med lejrpladserne? Jeg var i Kattehalet mose forleden dag og benyttede lejligheden til at kigge lidt på den derværende lejrplads. Det var et beskæmmende syn at kigge ind i blokhuset. Man havde ikke indtryk af, at der havde været gjort rent, da de sidste spejdere havde forladt huset. Bålpladserne var ikke ryddet op, og foran hytten flød der så meget mærkeligt. — — Ved samtaler med spejdere fra min egen gamle trop har jeg erfaret, at tendensen er den samme mange steder. Derfor tror jeg, at det er på tide, at der ruskes lidt op i det. — — En strammere disciplinær kurs ville være ønskelig. *Hellere lidt færre spejdere og så en bedre standard.*«

Man måtte være meget hårdhudet, om ikke et sådant brev fra en gam-

mel spejder, der tilmed i dag sidder som rådsformand, får en til at dukke hovedet i beskæmmelse.

— Thi vedkommende rådsformand har jo delvis ret.

Hver eneste lørdag-sondag har jeg, fra hvor jeg bor, lejlighed til at betragte spejderpatruljer på vej ud til lejrpladserne i Nordsjælland, — og ofte er det et lidet opbyggeligt syn.

Jeg vil heller ikke helt kunne afvise bemærkningerne om den lejr-

sportsmæssige standard. I løbet af mange års aktivt arbejde som TF har jeg ærlig talt set spejdere bedrive så meget svineri i et forsøg på at komme nemmest muligt om ved oprydning m. v., at der efterhånden skal en hel del til at for-bavse mig.

Man kunne kort sagt fristes til at være mere end enig med tropsråds-

mange spejderpatruljer, der er milevidt fra den standard, der med blot nogenlunde rimelighed kan forlanges, men det kan dog være nyttigt at have sig de foregående betragtninger for øje, så man ikke i lutter fortvivlelse taber de store linier af syne.

Der er imidlertid en ting, vi kan lære af hele denne historie, og det gælder os alle, såvel de hvide som de kulørte får: i al vor færd må vi regne med at blive iagttaget — ikke bare af andre spejdere, men også af andre civile — venner og fjender af spejderarbejdet i skøn forening.

Man følger os med interesse, men noterer sig først og fremmest de tilfælde, hvor vi ikke holder mål.

Lad os derfor bestandigt have os dette for øje som en rettesnor, at vor optræden skal være sådan, at vi kan være tjent med at blive iagttaget.

Tro nu endelig ikke, at det er særlig vanskeligt.

Rent faktisk kræves der nemlig ikke mere af os, end at vi er reglementerede (og her tænker jeg ikke så meget på vores *uniform*, omend også den har betydning, som på vor *optræden*). Det er jo i virkeligheden ganske selvfølgelige ting, der forventes af os. En ordentlig optræden på gader og veje, en hensynsfuld færden i skov og mark, en rimelig

HVIDE og KULSORTE FÅR

formanden, når denne i en art fortvivlelse fastslår, at det for øjeblikket står rigtigt skidt til — *men ville det nu også være helt retfærdigt?*

Nej, næppe. For sandheden er heldigvis den, at antallet af spejderpatruljer og enkelte spejdere, som vi fuldtud kan være bekendt, er langt større end dem, vi må skamme os over. Det er blot således, at den gode patrulje ikke bemærkes. Det skulle da også nødigt komme dertil, at man blev glædelig overrasket ved at møde en patrulje, der var »up to standard«, og hvis færden og optræden var hævet over enhver kritik.

Imidlertid forandrer dette desværre ikke noget ved den kendsgerning, at der fortsat er alt for

lejrsports-standard, (hvad er det forøvrigt værd at kunne rejse en himmelstræbende indgangsportal til sin lejrplads, hvis patruljen ikke kan opretholde en tålelig orden på den?), en effektiv oprydning og en tak efter afbenyttelse af en lejrplads o.s.v., o.s.v.

Der forlanges i virkeligheden ikke mere af os, end man med rimelighed kan forvente af et hvilket som helst civiliseret menneske.

Det turde ikke være epokegørende.

— Men det er det måske alligevel for nogle?

— Men er de i så tilfælde *rigtige* spejdere?

SKOV MÆND

SKOVMANDSUDSTYR

skal, for at skovmanden skal få det størst mulige udbytte af det, være førsteklases. Dette er imidlertid dyrt, hvorfor det må anskaffes over en længere periode, evt. efter en forud fastlagt plan.

Derfor er det tilladt både ulve og spejdere, ja selv forældre, at læse med.

I de senere år har der været afholdt en del større og mindre skovmandsarrangementer, ved hvilke jeg har drøftet de forskellige genstandes fordele og mangler med de enkelte skovmænd.

SOMMERUNIFORMEN giver ganske sig selv i. h. t. korpsets uniformsreglement, med de afvigelser som divisionsmæssigt afspejler sig i særlige benklæder og/eller strømper, evt. med opslag.

VINTERUNIFORMEN. Vintertid er jo som bekendt skovmandstid, hvorfor vinteruniformen bliver en ikke uvæsentlig del af skovmands-udstyret.

Den af korpset godkendte anorak er i forbindelse med knickers eller skibenklæder en både praktisk og klædelig kombination, som har vundet stor anerkendelse i skovmandskredse, hvor man også er kommet til erkendelse af, at en sammensætning af spejderuniformsbenklæder og en kasseret militærbluse (våbenfrakke) hverken er praktisk eller klædelig.

Vinteruniformen bæres normalt i perioden fra oktober til og med den

22. april, således at sommeruniformen benyttes første gang ved Sct. Georgsparaden.

REGNTØJ. Den førstnævnte anorak yder god beskyttelse mod regn, men ønsker man også at kunne til-dække udrustningen, må en ponsjo med hætte være at anbefale, idet dens forskellige anvendelsesmuligheder også vil gavne dig i fremtiden som rover og/eller fører.

STRØMPER og SOKKER. Antallet af par afhænger af hejkens varighed og længde. Har du tænkt på at man sparer både plads og penge ved at benytte skafterne af udslidte spejderstrømper, hvor foden er klippet af. Disse holdes på plads af et bændel fra anklen ned om foden. Man nøjes da med udskiftning af sokkeletter. Denne løsning giver mere plads i bagagen, nedsætter omkostningerne ved anskaffelse af reglementerede spejderstrømper, samtidig med at den giver mulighed for hyppigere skiftning og deraf følgende større hygiejne.

ENKELTMANDSKOGEKAR. Af de forskellige modeller er den ovale billy-can og det firkantede Kit-Kat kokekar de bedste typer, som foretrækkes af langt de fleste skovmænd. Madspanden har også mange tilhængere, men synes svær at få anbragt så den ikke vælter. Til dens ros skal jeg dog tilføje, at det bedste og smukkeste resultat jeg har set i disciplinen brødbagning, blev bagt i madspanden.

VANDKEDEL. Uanset hvilken type kokekar jeres hold vælger, vil det altid være klogt at medbringe en lille vandkedel pr. hold, til opvarmning af vand til the og opvask.

SPADE og ØKSE er nødvendighedsartikler, men et skovmandshold behøver dog ikke at medbringe mere end een af hver, blot disse sammen med slirekniven er velplejede (se Magasinet for august-september). M. h.t. plejen af økser og knive har jeg set flere skovmandshold, som i små-pauser under thedrikning, instruktioner o.l. med en smergelsten (kr. 1,75 i depotet) har benyttet lejligheden til at rette evt. småskader, så økse og især kniv altid er i tip-top stand.

HEJKFLAGEN kan undværes, men men er god at have som ekstra un-

derlag i bivuakken. Det var måske en idé at tale med jeres skovmandspatroljefører, om ikke I kunne få et par gamle underlag, af hvilke I på et møde kunne fremstille en hejklage hver.

SOVEPOSEN til skovmandsbrug bør være af den lette type med vandtæt overtræk. Jeg har set skovmænd, som benyttede den ovenfor nævnte hejklage til at transportere soveposen indrullet i. En god idé, for disse to dele skal jo benyttes samtidig.

VASKEGREJER skal helst medbringes i en til disse særlig indrettet pose, som naturligvis ikke skal ligge i bunden af oppakningen.

Foruden alt det her nævnte skal I medbringe grej til de enkelte opgavers løsning. Kræver specialopgaver særlige hjælpemidler, må disse medbringes udover standardudrustningen, som omfatter: **ILDBOR**, som bedst transporteres i en vandtæt lærredspose, aldrig i plastpose.

KORT og **KOMPAS**, helst i en korttaske, hvor også **SKITSEBLOK** og **DAGBOG** kan medbringes sammen med **TEGNE-** og **FARVEREKVISITER**. Derudover skal I huske **NØDHJÆLPSSAGER**, hvilket iøvrigt alt for ofte forsømmes af skovmændene.

PROVIANTEN. Hvor skovmænd fra forskellige patruljer samles, ses de mærkeligste former for transport og opbevaring af proviant. Det fremgår tydeligt, at man i nogle patruljer har større erfaring på dette område end i andre. Det må være helt klart, at madlavning på hejk bør være en rutinesag, men for at dette kan blive tilfældet, er det nødvendigt, at I ofrer endda nogen tid på at lære det.

Det er vigtigt, at I medbringer nok til at stille sulten, men jeg ser ingen grund til at tage for meget med på hejk. Nogle hold slæber indtil flere kilo kartofler med, for — før kogning eller efter stegning — at skrælle halvdelen af og kaste denne i affaldshullet. Dette er på en gang

både kraft-, plads- og tidsspilde. Ris, makaroni og spaghetti indeholder hver for sig nøjagtig de samme næringsstoffer som kartofler, fylder og vejer mindre og er derfor at foretrække som en del af hejkprovianten, især hvor der er tale om sammenkogte retter, til hvilke I ikke må glemme krydderierne.

TRANSPORTEN

Se, alle de nu nævnte ting skal jo transporteres på ryggen under hejken. Og hvordan? Der findes jo en mængde forskellige former af ransler og rygsække med eller uden mejs, men hvis jeg skal råde jer ud fra mine egne erfaringer og de samtaler, jeg har haft med skov-

mænd herom, kan der kun blive tale om to, nemlig den dyreste og den billigste.

Den dyreste er den store Kit-Kat ransel monteret med paksæk og diverse remme til fastgøring af koge-kar og sovepose. Den er både dyr og dejlig, har den store fordel, at den kan »samles« efterhånden som pak-middelbehovet stiger: ulveungen begynder med paksækken anvendt som skuldertaske. Som nyoprykket spejder kan han supplere paksækken med universalmejsen, og endelig kan i de senere spejderår en udvidelse med den store ransel blive aktuel.

Selv har jeg aldrig benyttet andet end pakstativet (se ill.), som kan fremstilles af enhver skovmand med blot en smule sans for at arbejde med træ. Omkostningerne ved fremstillingen vil ikke overstige 5,00 kr. Se engang på tegningen og prøv selv, det er ikke spor svært.

God arbejdslyst!

Sv. Aage.

MÅNEDENS MADTIPS

Rulle svedsker

(laves i aluminiumsfolie)

Bacon i skiver, svedsker

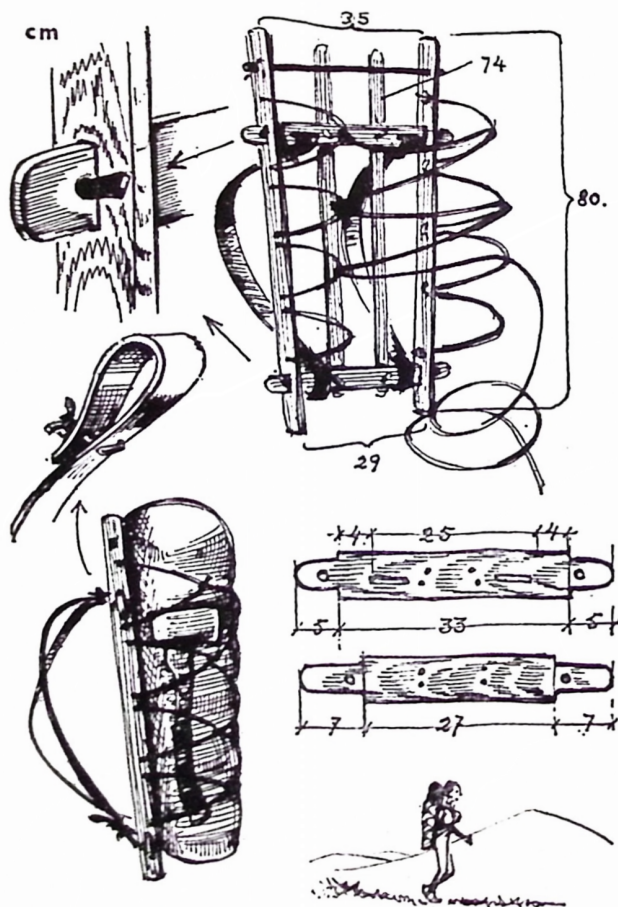
Svedskerne lægges i blød et par timer. En eller to svedsker rulles ind i en skive bacon. Fastgør hver rulle med en lille pind, så den ikke ruller sig ud igen. Pak een eller flere ruller ind i en flad aluminiumspakke. Læg pakken ned i gløderne og lad dem stege i 6—10 minutter alt efter glødernes varme. Du vil få en virkelig velsmagende ret af ristet bacon.

Primitiv stuvning

(laves i Billyen)

ca. 1 kg grønt
(brændenælde, døvnælde eller skovsyre)
ca. 40 g mel
ca. 40 g margarine
1½ dl mælk

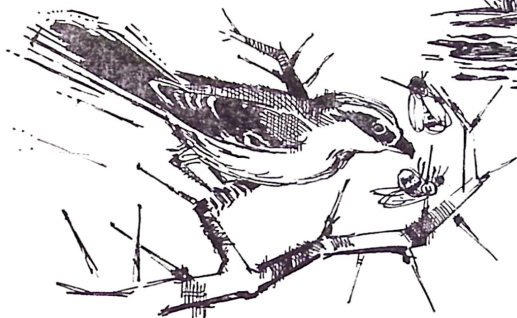
Det grønne dampes hurtigt i Billyen og tages derefter op igen. Der laves så en opbagning af margarine og mel, som lidt efter lidt tilsættes mælken. Derefter tilsættes det grønne igen, og der fortyndes med vand, indtil det har en tilpas konsistens (som stuvet spinat). Tilsmages med salt og eventuelt lidt sukker.

Ill. fra T. Wermelin: »Ute«

november i naturen

Det er tyndet ud i fuglebstanden i de sidste måneder, til gengæld kan vi møde gæster fra nordlige egne. Den store tornskade er spjeldet herhjemme, men kommer på denne tid som vintergæst.

Tornskaden spidder ofte sit bytte på en torn eller fastgør det i en grevkløft for at gemme det...

I efteråret er grævlingen i færd med at udfore sin hule til vinteren. Den sleber materialet i munden, mens den går baglæns hen mod hulen.

De nøgne træer har afsløret røgernes kolonier som sorte klatter i træerne...

Ofte ser man spjeldet... Den er mest udbredt i Vestjylland, hvor den hele året træffes ved vandløb.

SPEJDERJUL 1964

De fire spejderkorps' fælles julehæfte er vel efterhånden så godt indarbejdet, at det ikke behøver nogen større forhåndsreklame. Nu foreligger hæftet for 1964, og det lever fuldt og helt op til sine forgængeres bedste traditioner.

Forsiden er en festlig tegning, på hvilken vore søspejdere sikkert med tilfredshed vil konstatere, at de er kommet med, og inde i bladet har mange kendte forfattere og dygtige tegnere og fotografer skabt et såre læseværdigt og smukt resultat. Endvidere får vi en fotomontage af resultaterne fra Spejderjuls store fotokonkurrence. Som sædvanligt medfølger »nøddeknækkeren« som tillæg med mange spændende opgaver for store og små. I år er der ikke mindre end 222 præmier.

Salgsprisen er 2,50 kr. incl. oms. og troppene og flokkene tjener heraf de 75 øre, såfremt der aftages mindst 15 eksemplarer. Det turde være en meget beskednen pris for et julehæfte, der er helt i topklassen, og de mange rare og let tjente penge til troppe og patruljer skulle nok også kunne være inspirerende til et stort salg. Hvis din afdeling derfor ikke allerede har bestilt bladet, så er det sikkert på høje tid.

— Og atter i år er der fine spejderjulepostkort til alle flittige sælgere.

I oktober og november er det svampetid. De myldrer op i mark og skov, og der er store og spændende fund at gøre for den vakse patrulje. Hertil kommer jo, at en lang række svampe kan tages med hjem til lejren og tilberedes. Svamperetter er altid usædvanlig lækre, blot de tilberedes med en lille smule behændighed.

Der er dog ved svampeplukning det problem, at nogle er giftige, enkelte endog dødsensfarlige.

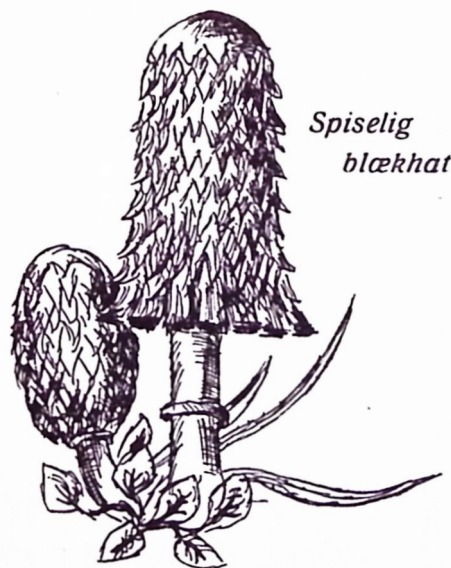
Nu er den sikreste og mest effektive måde at konstatere en svampe-

SVAMPE

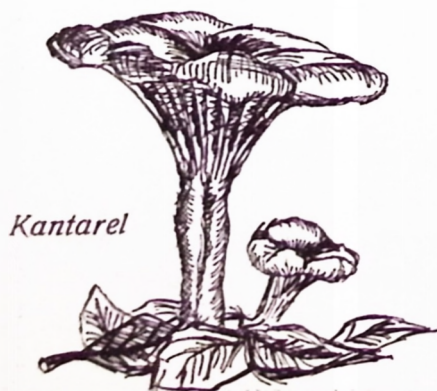
rets giftighed velsagtens at servere den for tropsføreren. Men hvis han ikke bryder sig om at være prøveklud, er det jo rart for dig selv at vide lidt om, hvilke svampe du roligt kan kigge efter. Der er heldigvis en del, for hvis vedkommende det er umuligt at tage fejl. Af disse let kendelige og spiselige arter skal nævnes: den spiselige kantarel, den store rødhat (Carl Johan), parryk-blækhatten og bovisen.

Det er med vilje, at de mange forskellige champignons ikke er med i denne opregning. Ganske vist er de fleste af dem yderst velsmagende, men en enkelt, karbolchampignon'en, er giftig, og desuden lader en hvilken som helst champignon sig let forveksle med fluesvampene, specielt den løgknoldede, der er noget af det giftigste, som den danske flora kan præstere. Derfor er det sikrest at holde sig fra champignon'en.

Med lidt øvelse og en god svampesbog, til ex. Politikens »Svampe i

Spiselig
blækhæt

Kantarel

farver« (Else og Hans Hvass), kan patruljen klare de fleste af de svampe-»problemer«, den møder. Denne lille praktiske håndbog (stort lommeformat) koster lidt under kr. 10, og er med sine glimrende, farvelagte tegninger og en overordentlig oplysende tekst velegnet til at være fører på jeres svampe-ekspeditioner.

Reklame for nogen at tale med.
Det er da usædvanligt. Ja, men du kan se den på billedet, taget i en københavnsk sporvogn. Og så kan du af og til finde den i småannoncerne i de københavnske aviser.

Hvis du følger »reklamen«, kommer du til Sct. Nikolaj kirke. Den ligger midt i den indre by, tæt ved Christiansborg, nabo til Strøget og Kongens Nytorv. Du vil opdage, at den ikke længere fungerer som kirke, men i dens sideskib har Kirkens Korshær sine lokaler, og Kirkens Korshær har her lavet *Nikolajtjenesten*, som ganske enkelt er »nogen at tale med.«

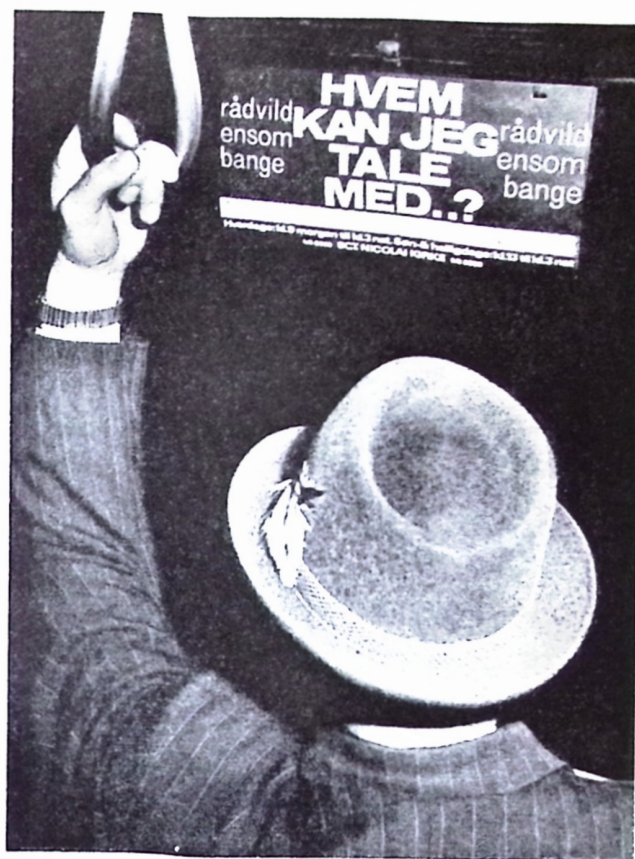
Hverdag fra kl. 9 formiddag til kl. 3 nat er der »vagt«. I dagtimerne er det Korshærens folk; i aften timerne og nattetimerne er det frivillige hjælpere. Der er altid to om »vagten«. Den ene af dem skal altid være en præst. Hvem som helst kan gå ind og vil finde nogen at tale med.

Hvorfor har man lavet det? Jo, fordi kirken ved, at mennesker kan trænge til at tale med nogen om sig selv, om deres vanskeligheder, om det, som de ikke vil tale med nogen om, undtagen måske én de ikke kender, og som de ved skal tie. Og videre, fordi kirken ved, at mennesker ikke altid kan klare sig med et godt råd eller en vejledning eller en forklaring, men må have tilgivelse, Guds tilgivelse.

Derfor har kirken altid gerne villet hjælpe mennesker med at høre på dem og tale med dem. Det er det, vi kalder *skriftemålet*.

Og det er sådan et skriftemålets sted Kirkens Korshær har oprettet midt i storbyen, hvor et menneske kan være så ene og forladt som nogen midt i travlhed og larmen. Men skriftemålet findes da også an-

Hvem
kan
jeg
tale
med?

dre steder og på andre måder. Ja, det gør det da. Det er en del af kirkens liv. Det er måske bare ikke noget man hører om, bl. a. fordi det jo skal være og er hemmeligt.

Lad mig bare sige dette:

Enhver præst har ret og pligt til at modtage menneskers skriftemål, og pligt til at tie om det. Han kan miste sit embede, hvis han røber noget, der er ham betroet i et skriftemål. Og så har han lov til at tilsige

et menneske syndernes forladelse. Og jeg ved godt, at det lyder af så lidt, og at gode råd og vejledninger og forklaringer må være bedre. Ja, ja, dem skal mennesker også have. Men uden tilgivelse kan et menneske ikke leve og komme ud af den yderste nød.

Det er jo også derfor, vi hver dag i Fadervor må gå til skrifte for Gud selv og bede: Forlad os vor skyld.

Steff.

Overvurder ikke redningsrebet

Et redningsreb er både godt og nyttigt, og det tåler temmelig store belastninger. Men der er grænser for, hvor meget man skal udsætte det for — ikke mindst, hvis det er ældre og/eller slidt.

Læs blot den avisnotits fra et norsk blad, som vi citerer nedenfor (efter »Speideren«):

**UHELDIG SPEIDER
BRAKK BEGGE ARMER
Falt i bakken
fra fire meters høyde**

En 15 år gammel gutt i Elverum, Dag Ole Skullerud, var utsatt for et stygt uhell under lek i Lærerbygget onsdag kveld. — Sammen med noen kamerater drev han med speider-prover, hvorav en besto i å heise ned Dag Ole i ett tau fra tredje etasje. Det gikk bra til han var omtrent i høyde med annen etasje, men da ble tauet gnisset i stykker mot kanten av en balkong, og gutten falt baklengs ned i beton-

gen tre—fire meter nedenfor. Han fikk tatt seg for noe med hendene, men falt så forkjært at begge armene brakk like over håndleddene. Han slo seg også en del i hodet og i ene skulderen, men selv om smertene var så store at han ikke kunne flyttes før lege og sykebil kom, snakket den unge hardhausen rolig og muntert om den mislykte øvelsen, og mente at neste gang måtte de bruke et sterkere tau.

Slæde- patruljen sirius

En af de mærkeligste og mindst iøjnefaldende »kaserne« findes på Grønland, nærmere betegnet DANE-BORG — NORDØSTGRØNLAND. Kommer du derop, vil du ikke noget sted finde uniformer, der er ingen skildvagt ved indgangen til kaserne, det vil forresten være svært at udpege nogen egentlig indgang overhovedet, og du vil ikke kunne se på den mand, du først møder, om han er kaptajn eller menig. Men en slags kaserne er det alligevel, selv om mandskabet ikke består af mere end en halv snes mand, for du befinder dig på hovedstationen for det danske militærs slædepatrulje, den patrulje, som varetager danskes rettigheder på hele den østgrønlandske kyst, fra Scoresbysund i syd til Pearyland i nord. Prøv en gang at se på et grønlandskort, du vil opdage, at det ikke er så helt lille en kyststrækning endda, og tænk dig så, at det eneste transportmiddel, der med sikkerhed kan komme frem, er

slæden med 10 hunde foran og to mand bagved.

Du er ankommet i sommertiden med et af rederiet J. Lauritzens polarskibe og har haft en dejlig sel-lads herop, du har mødt den første stori, da skibet nærmede sig kysten, og du har måske været så heldig at se den første isbjørn strejfe rundt mellem flagerne på jagt efter en søvnig sæl. Ved indsejlingen i sundet, hvor stationen ligger, undrede du dig måske over et mægtigt brag inde på kysten? Det var såmænd blot den sædvanlige velkomstsalt til årets forsyningskib, noget som gutterne derinde stillede an, da de over radioen fik at vide, at skibet kunne ventes. Når det har kastet anker, sker der en hel masse i en vældig fart, og der bliver ikke rigtig tid til at snakke med folkene, for skibet skal losses, helst så hurtigt som muligt.

Fra slædepatruljens område, der er også en vejstation heroppe, hører

du nu en forfærdelig larm fra en hel masse hunde, og du går op for at se lidt på, hvad der mon er i vejen. Der står 50—60 hunde i lange kæder, og de larmer højt og inderligt, mens de river og slider som gale i deres kæder. Jamen er de da kede af at stå bundet? Det er blot fordi, det er ved at være deres fodringstid, og netop nu kommer 5—6 af folkene ned fra kødstativet med tørret fisk, som udgør hundenes foder. Efter fodringen falder der straks ro over hundene, og nu kan du godt gå nærmere og se lidt mere på dem, men prøv ikke at tage fisken fra dem, det finder de sig ikke i fra fremmede, det er kun kusken, den mand der ejer spandet, der kan gøre det. Ellers er hundene såmænd kælnok, selv om deres udseende som halvville ulve ikke ligefrem skulle give anledning til at tro det.

Her de første par dage vil du bemærke, at alle siger du til hinanden, og det kan du ikke rigtig forstå, du

havde da ellers hjemmefra fået at vide, at der var en chef, der var kaptajnløjtnant, og at resten af mandskabet bestod af sergenter og korporaler. Sådan tiltale findes da vel ikke i militæret nu om dage? Nej, men på dette sted vil det ikke være effektivt at opretholde den militære disciplin på samme måde som hjemme; vel er der en chef, og han er naturligvis den bestemmende, men i alle ting snakker man om tingene og finder på den måde ud af det uden direkte ordrer til »sergent Jensen eller korporal Pedersen«.

I eftersommeren bringer man alle de kasser ind, der kommer med skibet, for nu skal man så småt til at tænke på den kommende vinter og undgå, at der bliver noget ødelagt, når sneen kommer, og endvidere skal man til at tænke på de kommende efterårsture, der begynder, når fjorden er frosset til, og isen har nået en tykkelse på omkring 15 cm.

Men inden starten skal der bygges

en slæde til dig og det hold, du kommer til at køre sammen med, og da du jo ikke er kendt med det arbejde, ser du blot på. Folkene bygger den som sagt selv lige fra grunden, og du finder efterhånden ud af, hvor alle de forskellige stykker træ, der fabrikeres, skal sidde, men en ting undrer dig meget, og det er, at slæden ikke bliver sømmet sammen. gutterne går nok så frejdigt og BINDER den sammen med små snorestykker, det bliver da alligevel noget for skrøbeligt, ikke? Ja, det er nu ikke almindelig sejlgarn, der bliver brugt, det er tyndt nylonreb, og du ser vel også, at det bliver surret så stramt, at folkene er helt blå i hovedet af at stramme det. Først når det er så stramt som en violinstreng, godtages det, og du får at vide, at en sådan sammensurret slæde kan holde til det mest utrolige i retning af at give sig i alle leder og kanter, og nødvendigt er det, for den må ikke gå i stykker, når man er på de lan-

ge ture, ofte flere hundrede kilometer fra nærmeste beboelse.

Når slæden er færdig og alt grejet til kørslen er samlet sammen, starter I, for nu har der dannet sig et fint isdække på fjorden. En formiddag starter holdet, I skal ikke langt, kun omkring en større ø i nærheden, så I bliver ikke hjemmefra mere end en lille uge.

I måtte sidde på slæden det første stykke vej, der var fart i hundene de første minutter af turen, senere kan I stå af og tage jeres ski på, og med de 20 kuldegrader kunne I heller ikke holde ud at sidde stille på slæden i længere tid ad gangen, men skal hele tiden være i bevægelse for at holde varmen. Om aftenen er det blevet så mørkt, at det næsten ikke er til at skelne noget som helst inde på kysten, men du har fået at vide, at I er i nærheden af den hytte, hvor I skal overnatte, og lige pludselig dukker den frem, ikke mere end 50 meter væk. De folk, du kører sam-

men med, har været her før, og de har kort efter bestemte mærker, som du naturligvis ikke skal kunne kende, og i de fleste tilfælde ved også hundene, hvorhen turen går, vel at mærke, hvis det er ældre hunde, der har gjort turen nogle gange.

En af folkene går ind i hytten, og du bliver udenfor og hjælper den anden med at spænde hundene fra selerne, som de har trukket slæden i. Efter at jeres soveposer.

ger i en gryde på ovnen, der er så rødglødende, at den næsten står og danser på sine ben, og »kokken« er i øjeblikket i færd med at lukke dåser med pålæg op med en fart, som om han ikke har bestilt andet i lang tid. Det har han nu næsten heller ikke, for alt, hvad I spiser her, lige fra rugbrød til syltede pærer, findes på dåser, alt skal jo kunne holde sig.

Kokken har også sørget for var-

ten igen, men da I ankommer til den næste hytte om aftenen, ser det ud, som om der er et eller andet galt med den, og ganske rigtigt, her mangler jo en halv væg, og et vindue er da også slået ud. Ja, der har altså været en bamse på spil, Skal I overnatte i det fri, det går vist ikke? Jo, det kunne såmænd godt gå, for renskindsposeerne beskytter jer helt ned til minus 40 grader, selv om det vel ville blive en noget trist affære. Men det ser ud til, at det bliver enden på det, for den ene af folkene er i gang med at pakke slæden af, så der er vel ikke andet for end at følge trop. »Hjælp mig lige med at få teltet rejst, du!« Nå, du havde altså ikke set, at der også var et telt med på slæden, fast regel, for selv om ruten er velforsynet med hytter, kan der rejse sig en snestorm på mindre end 5 minutter, og så er der ikke andet for end at komme i telt. Men der kan da vel ikke også være en ovn med på slæden? Svaret er: Primusser. I en af de små kasser findes to effektive primusser, der i løbet af ingen tid sætter temperaturen i teltet op over 30 grader, uanset hvor koldt det så er udenfor. Så natlogiet er altså sikret også denne gang, selv om der ikke bliver megen plads at rutte med, når I skal være tre i teltet, der egentlig kun er beregnet til to.

Således går hele jeres tur, og inden I får set jer om, er I igen kommet hjem til hovedstationen, men nu er det også blevet så mørkt, at det ikke er til at se ret meget, selv midt på dagen, det lyseste bliver et gråt skær i syd, men det bliver endnu mørkere, og snart er I i den aller-mørkeste mørketid.

I mørketiden køres der kun småture ud på fjorden for at holde hundene og mandskab i træning, foruden enkelte ture til opstillede rævefælder, der skal røgtes en gang imellem, så man på den måde kan skaffe sig nogle dejlige skind med hjem.

I februar måned begynder I så småt at gøre klar til de store ture om foråret; det er nu noget længere ture, der skal regnes med, hele tre måneder skal I ikke regne med at se andre end slædekammeraterne, og du kan godt forstå, at der skal et godt sammenhold til, for at man ikke går og ser sig alvorligt sure på hinanden i den lange tid, man er tvunget til at leve op og ned ad hinanden.

Et rigtigt hundeliv

tunge og tykke krabater af renskind med en almindelig dunpose i, er bragt ind i hytten, og efter at alt, hvad der ellers skal bruges, ligeledes er bragt ind, tøjres hundene til rejsekæden, en tynd stålkæde, der trækkes fra slæden til et par ski i sneen, og så får de deres aftenfoder, ligeledes tørret fisk, der fandtes i hytten. Men hundene fortjener vel også et godt måltid nu, de har jo ærlig og redeligt trukket den 400 kg tunge slæde hele dagen kun med et par korte hvil ind imellem.

Den mand, der gik ind i hytten, må da mindst have fire arme og lige så mange hænder, synes du, for der er blevet lavet en masse ting, medens I har ordnet de få ting med hundene og slæden. Der er allerede stegende hedt derinde, og det fryser ligegodt 20 grader udenfor. Alle tre soveposer er lagt til rette, hvor I skal sove, en skoldhed kop kaffe står og venter, to store konservesdåser ko-

me kamikker til jer, så bare af med de store tunge og tilisede støvler. Ja, der sad to centimeter is inden i støvlen rundt om hælen, det havde du ikke mærket, vel? Op i loftet med dem, så de kan tørre til i morgen. Og så bare gå i gang med noget rugbrød, inden de store dåser koger færdig, det er tiltrængt med lidt fast føde nu, for siden morgenmaden på stationen har I ikke fået andet end en plade chokolade under et af hvilene. Lagde du forresten mærke til med den chokolade, at den var så stenhård, at du var lige ved at brække en tand på den første gang, du bed i den? Ja, alt, der overhovedet kan fryse heroppe, gør det, og i nogen sværere grad end man ser i det »varme« Danmark.

Lige et sidste kig til hundene. »godnat med jer«, hvordan ser vejret ud for i morgen? — — — Og så i poserne.

Om morgenen er I hurtigt på far-

Når alt er færdigt, og datoen for jeres tur er kommet, starter I, men denne gang med to slæder og to telte, for I skal have meget med, og en slæde slår ikke til til alt det gods, og desuden vil I komme igennem områder, hvor der ikke findes hytter, så I er nødt til at have mere end et telt med. Den ene af de »gamle« folk kører den forreste slæde alene, hans slæde er ikke så tung, for den skal bryde sporet i den tunge sne, og desuden opdager du, at jeres baggeste slæde kører hurtigere end sædvanligt; dette skyldes, at jeres hunde gerne vil op til den forreste for at se, om der er noget sjov at hente der.

Skemaet for de store ture er i det væsentlige det samme som for efterårsturene, men der er nu den store forskel, at det hele tiden er så lyst, at det ikke mere er vanskeligt at finde frem, og om en måneds tid eller så begynder midnattsolen at kredse hele horisonten rundt, og så er det om ikke at løbe sur i datoen; medmindre du ser, hvor solen står, kan du ikke sige, om det er nat eller dag.

Selv om der kommer mange dage, der med hensyn til begivenheder ikke er til at skelne fra de foregående og efterfølgende, kommer dog en dag, du ikke vil kunne glemme lige med det samme, nemlig den dag, hvor du som »overvintrer« får lov til at nedlægge din første bjørn. I kom måske fredeligt kørende og sludrede om alting og ingenting, da den ene af jer pludselig opdagede en bjørn, der kom frem bag et isfjeld et stykke borte. Bjørnen opdagede også jer og — — stak af i fuldt firspring. Men medens du beundrede, hvor hurtigt den tilsyneladende klodsede bjørn var væk, og at den aldeles ikke var klodset, men yderst smidig, har de to andre folk i en frygtelig fart smidt alt grejet ned fra slæderne, og nu stikker I også samme vej som bjørnen og kommer ind på en afstand, hvor I igen kan se den. Så bliver der sluppet 6—7 hunde, der med det samme sætter efter bjørnen, indhenter den og begynder at irritere den aldeles grusomt, nemlig ved at bide efter den, fortrinsvis i bjørnens brede bag, hvor det gør mest ondt. Naturligt nok sætter bjørnen sig ned, så hundene ikke kan komme til, og begynder at daske ud efter de mest nærgående. Ja, en af hundene fik sig en lufttur

Slædepatruljen holder hvil

på en 10 meter, så den må sidde og sunde sig lidt, før den igen går i lag med bjørnen. Og så er I kommet på skudhold og får held til at ramme den rigtigt, så den går ned med det samme. Men vent hellere lidt, for selv om den ser meget død ud, kan en sådan »meget død bjørn« godt levere et dask, der ville resultere i en gevaldig hovedpine — hvis man slipper med det.

I slutningen af maj måned er isen blevet så dårlig, at det er ved at være slut med køreturene i år, og senest i begyndelsen af juni måned er I hjemme på stationen igen. Tiden til skibstid går med at gøre stationen pæn, husene får en omgang maling, og hvad der er tabt i mørketiden i sneen, dukker nu op, som det smelter af overalt. Bådene bliver gjort klar til sommerens sejlads, og der er mange andre ting, der skal ordnes, inden isen »går«, d.v.s. bryder op og driver ud fra fjorden.

Så kommer da den dag, hvor der igen glider et skib ind i fjorden, og

efter udlosningen siger du farvel til stedet og gutterne, der efter et alt for kort år er blevet dine bedste venner, nogle endda venner for livet.

Et spørgsmål har vel brændt dig på læben mange gange: Hvorfor skal der egentlig være nogen deroppe så fjernt fra al civilisation, og hvad er egentlig formålet? Som nævnt før, at varetage danske interesser eller rettigheder, kan det også formes således: *At håndhæve dansk suveranitet over Nordøstgrønland og med patruljering at sikre, at denne suveranitet ikke krænkes, således som det ville være tilfældet, hvis fremmede magter slog sig ned, for eksempel med vejrstationer.*

Dette er grunden til, at der til stadighed findes en håndfuld mænd, der to og to patruljerer op og ned langs disse store kyststrækninger.

N. H. Schøler.

Fhv. oversergent
i slædepatruljen »Sirius«

Tre stk. hvalrosser i fri drossur

KJESÄTER

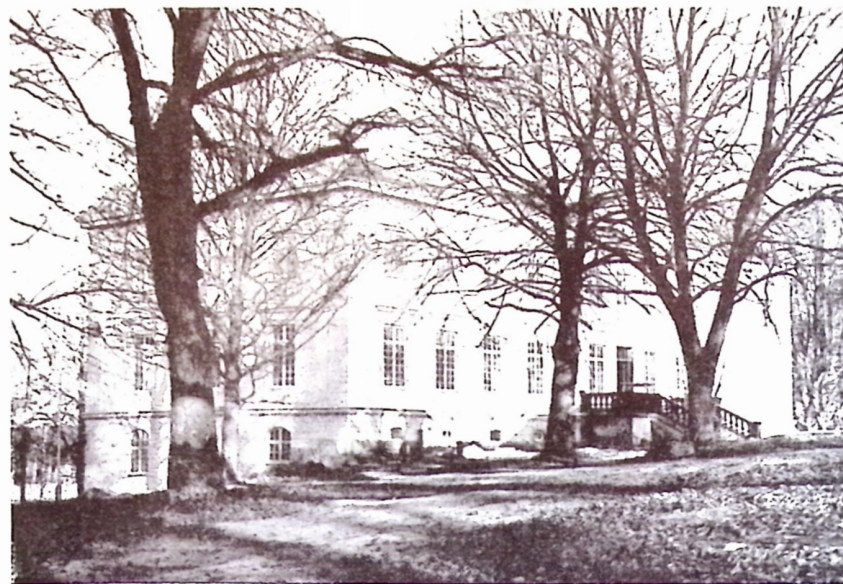
Svenske spejderes folkehøjskole og lederuddannelsesinstitut

Vore svenske kammerater i »Svenska Scoutförbundet« erhvervede for nogle år siden et gammelt slot i Midtsverige, som man nu har indrettet til Nordens første spejderhøjskole.

Magasinet har bedt Eilertz Fryland, der, foruden at være i førertræningsledelsen, er blevet udnævnt til rektor for den nye højskole, fortælle danske spejdere lidt om, hvad det er vore svenske kolleger her har skabt. Du kan sikkert godt forstå det, selv om vi lader indlægget fremkomme på originalsproget; — vi forudskikker lige den oplysning, at når der tales om såvel drenge- som pige-spejdere i artiklen, beror dette på, at Sveriges Scoutförbund og Sveriges Flickscoutförbund for nogle år siden blev slået sammen i organisatorisk henseende.

Den 31 maj 1964 var Kungen och cirka 10.000 människor med honom vid Kjesäter, Svenska Scoutförbundets folkhögskola och ledarutbildningsinstitut. Den dagen invigdes anläggningen efter fyra år av förberedelser. Kungen själv höll invigningstalet och såg till att ett imponerande knippe ballonger i de svenska färgerna med vidhängande meddelande till världens ungdom skickades upp från slottstrappan.

Svenska Scoutförbundet har fått Kjesäter, ett medeltidsslott med stor tillhörande park, som gäva av Ving-

akers kommun. Här har nu inretts folkhögskola för 70 elever. Folkhögskolan tar emot all ungdom över 18 år, alltså inte bara scouter. Särskilt välkomna är elever från andra länder. Skolan har utrustats med modern hörsel förstärkande anläggning, varför varje år åtta hörselskadade elever kan tas emot. Dessa undervisas tillsammans med fullt hörande. Motsvarighet till detta finns ännu inte i Sverige. — I slottets fjärde våning har inretts en ateljé för konstslöjd, där scouternas och övriga elevers intresse för händighetsarbete fördjupas till formgivning och självständigt skapande under ledning av en anställd konstnär.

Upprustning av Kjesäter och uppförande av internat för 70 elever har kostat 3,5 miljoner kronor. Det är framförallt scouter i alla åldrar, som har bidragit genom att skaffa sig »andelsbevis« i Kjesäter. Från näringslivet har erhållits cirka 1/2 miljon kronor och från fonder och stiftelser cirka 300.000 kronor. Stora och små bidrag har växlat. Samma dag anlände 150.000 kronor från den s. k. Allmänna Arvsfonden och 35 kro-

nor från Patrullen Myrorna, som skrev att flickorna hade anordnat ett docklotteri och ville skänka pengarna till Kjesäter om Kjesäter behövde dem. Och visst behövdes de.

Redan i höst går byggnadsarbetet vidare med S:t Görans kapell. Grunden är redan lagd. Till midsommar nästa år räknar vi med att kapellet kan invigas. För framtiden planeras också idrottsplats, swimmingpool och en speciell konferensflygel, som blir nödvändig den dag då de 70 platserna inte räcker längre.

Kjesäter's

symbol

Glädjande nog verkar det som om Kjesäter får många internationella kontakter. En god början var den nordiska scoutchefskonferensen, som avhålltes på platsen i september detta år.

Motto för all verksamhet är de enkla orden »Ledarskap för livet«. Med hjärtlig Kjesäter-hälsning

Eilertz Fryland,
DCC/Rektor.

Til daglig er ens mor god til at finde ud af, hvordan man kan hjælpe til derhjemme.

Man kan selv rede sin seng, man kan tømme skraldespand, passe mindre søskende og løbe bjærinder.

Som ulveunge gør man det med et smil. Eller gør man? Inderst inde er der desværre mange, der synes, at mor har da ikke andet at lave

Brev fra

BRUNE ULV

OM AT HJÆLPE HJEMME

end at udføre alle disse ting; men lad gå, man kan da hjælpe.

Men finder man nogensinde selv på, hvordan man kan hjælpe? Nogle ulve gør.

Ramas far var meget syg. Han måtte gennemgå en stor operation, var nogle måneder på sygehuset og senere rekonvalescent, d.v.s. han var rask nok til at være hjemme og oppe, men ikke rask nok til at gå på arbejde.

I den tid måtte mor tjene penge og desuden passe hus, så hun havde meget travlt. Børnene hjalp så godt de kunne.

Rama var ældst, 10 år, og folte sig næsten som mand i huset. Han så, at huset trængte til at blive kalket. Godt, han kalkede det. Måske så det ikke professionelt ud, men han gjorde sit bedste. Køkkenhaven skulle graves, der skulle sås og plantes. Det ordnede Rama. Og resten af sommeren passede han haven med flid. Mange andre ting, der skulle

gøres, ordnede han, uden at hans mor behøvede at bede ham om det.

Efter at Ramas far var blevet rask, behøvede Rama ikke mere at gøre voksne pligter, men jeg tror, han lærte en hel del af den tid. Jeg ser aldrig et tvært ansigt hos ham, og hører ikke om utilfredshed fra ham. Og hans familie sætter pris på ham.

Brune ulv.

Fra 'The Scouters'

Pampas, 4. Frederiksberg
Miko, Falkonerulve,
Frederiksberg
Bambi, Syvhøj flok,
1. Ulf Jarl
Bagheera, Gert Andersen,
4. Sønderbro flok
Ikki, 2. Skjoldungeflokk

MANEDENS 30 KM VANDRINGER

7 ulve fra 4. Frederiksberg flok
14 ulve fra 5. Sundby flok
13 ulve fra Syvhøj flok, 1. Ulf Jarl
11 ulve fra Ørkild flok
14 ulve fra Gildhøj flok, 1. Ulf Jarl

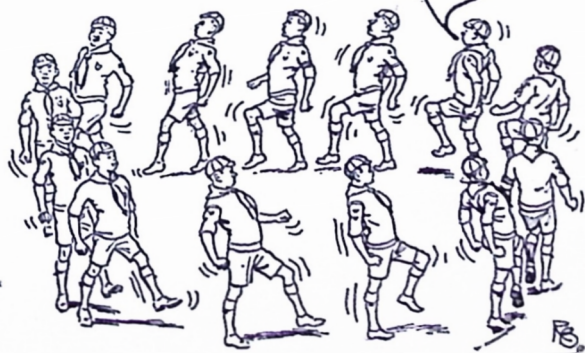

JUNGLEVERS

Kaa og Hathi og Chil og Sahi
og Mang og alle de andre,
børn og mødre og junglebrødre
som rundt i skovene vandre.
Stammefrænder og arvefjender
af eet blod ere vi begge,
hvis I bare kan sproget klare,
vil alle hånden jer række.

»Er det en slags twist, Akela?»
spørger den engelske ulveunge

IS THIS A 'SORTA' TWIST, AKELA?

Kim var mægtig spændt på det store spil. Han stod ved Simlas rådhus. Pludselig fik han øje på en dreng, der sad på hug under en lygtepæl.

»Hvor bor Sahib Lurgan?« spurgte Kim.

»Jeg skal vise vej.«

»Her er det,« sagde Kims fører og standsede på en veranda. Der var ingen dør, kun et perleforhæng.

»Han er kommet,« råbte drengen, og så var han borte.

Ved et bord sad en sortskægget mand med en grøn skærm over øjnene og samlede lyskugler op fra en bakke og satte dem på en blank silkesnor.

»Her er jeg,« sagde Kim.

»Nioghalvfjerds, firs, enogfirs,« talte manden og satte perle efter perle på snor så hastigt, at Kim næppe kunne følge med. Han tog den grønne skærm fra sine øjne og så stift på Kim.

»Vær ikke bange,« sagde Lurgan pludselig.

»For hvad?«

»Du sover her i nat og bliver hos mig, indtil det er på tide at vende tilbage til din skole i Lucknow.«

»Men hvor skal jeg sove?« spurgte Kim.

»Her i dette værelse.« Lurgan viste mod mørket bag sig.

I det samme opdagede Kim hindudrengen, der sad med korslagte ben under bordet med perlerne.

Kim rullede sig i et tæppe for at sove, men det blev ingen rolig nat,

KIM alverdens lille ven!

10. AFSNIT

Eftertryk forbudt

for stuen var fuld af stemmer og musik. To gange blev han vækket ved at nogen kaldte på ham. Han gik på opdagelse og skrabede næsen mod en æske, der talte med menneskestemme. Det så ud til, at den endte i en bliktrumpet. Trompeten begyndte at skælde ud. Hårene rejste sig på Kims hoved.

»Hold mund!« råbte han. Men han hørte kun en lille kluklatter. Æsken var ligeglad. Så vred Kim om på bliktrumpeten, og noget gik løs med et knæk. Hvis der var en djævel inden i, så var dens time kommet. Så krængede han sin jakke af og proppede den i munden på æsken, og så sov han videre med fred i sjælen.

Om morgenen vågnede han ved, at Lurgan så på ham.

»God morgen!« sagde Kim. »En æske begyndte at drille i nat. Derfor tog jeg mig af den. Var det Deres æske?«

Lurgan rakte ham hånden. »Må jeg trykke din hånd,« sagde han. »Ja, det var min æske, den er ødelagt nu, men det var billigt for den fornøjelse.«

Lurgan tilberedte med egen hånd morgenmåltidet. Men butikken med tusinder af mærkelige ting virkede dog mere spændende på Kim.

»Alt dette er intet værd,« sagde Lurgan. »Mit rigtige arbejde er på bordet.«

Det flammede i morgensolen — lutter røde og blå og grønne lysglimt med små gnister fra en diamant her og der. Kim spilede øjnene op.

»Noget at drikke?«

Kim nikkede. Lurgan, der stod syv skridt fra bordet, lagde den ene hånd på en krukke. I næste nu stod den fyldt ved Kims albue.

»Hvad! Det er trolldom,« sagde Kim.

»Kast den tilbage.«

»Den går i stykker.«

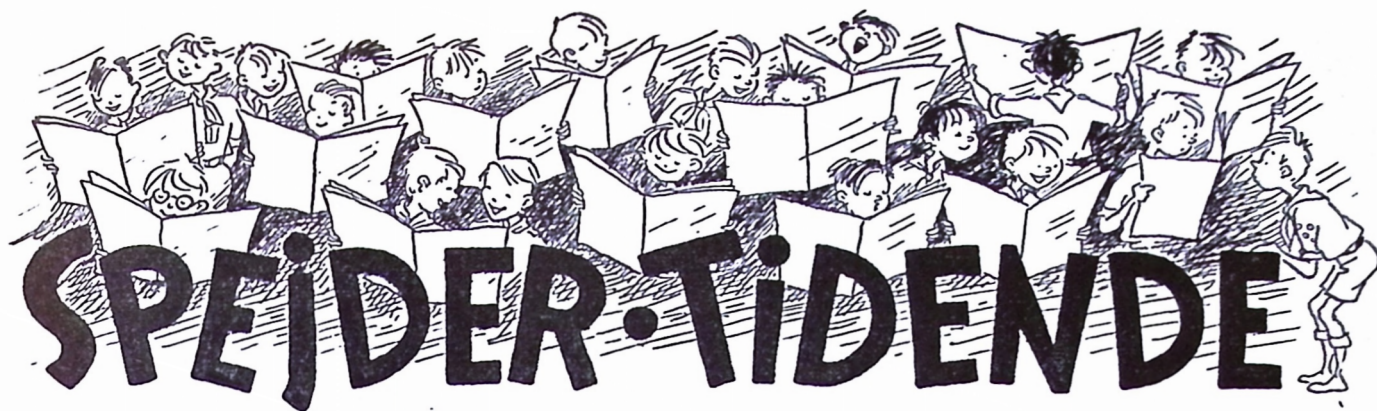
»Kast den tilbage, siger jeg.«

Kim smed den på må og få. Den gik i halvhundrede skår.

»Jeg sagde jo, at den gik i stykker.«

»Det gør ingen ting. Se på den.«

Lurgan lagde en hånd på Kims nakke og hviskede: »Se! Den skal få liv igen, skår for skår. Først det store, og så de to til højre og til venstre. — Sel»

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

»SCOUTER GØR PADDELTUR I BJÖRNJÄGARES KANOTER«

»7 härliga dagar med friskt fri-luftsliv, sjöluft, skogsdofter och kött i konserver väntar scoutkåren Dy-bendal från Köpenhamn som kom-mit hitåt för att sjövägen lära känna lite av vår västgötska natur.«

Således lød overskriften i Göte-borg Tidende den 7. juli i år, og overskriften talte sandt. — Vi star-tede i 13 kanoer (37 spejdere) fra Hindås, som ligger ca. 30 km øst for Göteborg, og herfra gik turen gen-nem Nösjön, Ömmern, Toskabugten og Sävelången. Hele denne stræk-ning byder på noget af Sveriges kønneste og mest barske natur. In-gen mennesker møder man, og ingen steder kan man søge hjælp; man er fuldstændig overladt til at klare sig med sine spejderkundskaber. Over-natning har man ingen problemer med, thi der findes en masse øer, som man i de fleste tilfælde kan lig-ge på, hvis der ikke er for mange klipper; men ellers er der også rige muligheder ved bredden. Der er skov og atter skov på hele stræk-ningen, så brænde er der overalt i massevis.

Der er et meget rigt fugleliv. Elge og hugorme findes der i vid ud-strækning og fisk, som man kunne være heldig at fange, hvis man er bevæbnet med tålmodighed. — Da vi nåede til Sävelången, fandt vi en velegnet plads ved bredden, hvor der var en stor birkeskov. Det var nogle prægtige pionér- og lejrarbej-der, der blev ud af denne skov, og ligeledes var der store chancer for at lære at fælde et træ rigtigt, så det ikke faldt over i hovedet på en

anden træfælder. Det kræver noget at være patruljefører på sådan en tur, hvis patruljen pludselig farer vild i skoven, så gælder det om at kunne bruge et kompas og et uhyg-gelig dårligt kort (svensk), — eller hvad mener du om at lave mad, når det regner skomagerregn hele da-gen, og alting i forvejen er vådt fra en tipning på søen? Jo, — sådan en tur kræver, at hver mand er klar over, det ikke er på Gudenåen, man

sejler, og at de fleste spejdere kan svømme. Så hvis du eller din trop tænker på at lave sådan en tur til næste år, skal I helst ikke være me-re end tyve spejdere. — Kanoerne er fremstillet af den kanadiske bjør-nejæger og forfatter Macfie, og kan lejes gennem Tor Hermond i Göte-borg. Yderligere oplysninger kan fås hos DASK Henning Sverbæk, Brønshøj Division.

FYNBOER I SCHWEIZ

120 spejdere fra Nordvestfyns division har været i lejr i Schweiz i sommer, først i lejr med schweiziske kammerater i Innertkirchen, Haslital og bagefter til privat indkvartering i Biel. MAGASINET har fået et udførligt referat, som pladsmangel dog umuliggør at gengive i sin helhed; men her følger en lille stemningsberetning i uddrag:

»Tidlig morgen. Et kvarter i seks. Stilheden brydes af søvnige stemmer, mens rogen fra kogebalene stiger op i den varme stille luft. En time efter skal man være ved busserne nede i Innertkirchen, — altså ned med maden og af sted i flyvende fart ned ad de stejle stier. — Med erfarne chauffører ved rattet og skrigende dæk og hornet i bund i svingene susede vi så ad hovedvejen mod Grimselpasset, 30 km fremme. Det ene øjeblik lodret klippe på den ene side og 100 meter lige ned til Aarefloden på den anden, næste øjeblik tunnel, hårnålesving, bagenden af bussen ud over afgrunden. Selv roverne indrømmer, at schweizerne kører som en brækket arm, men uhyre sikkert. Et ryk i bussen, og vi standser, stiger ud, gyser i kulden, der er uventet, højde over havet 2.000 m. Udsigt: et par huse i nærheden, ellers klipper, bjerge og atter bjerge, bart, trøstesløst, storslået. Det er Grimselpas. Her deler vi os, således at en del tager turen til Sidelhorn, en top en times gang fra Grimsel, mens resten går til et andet punkt med udsigt over Rhonegletscheren. På vejen passerede vi en sæter, og mødte en flok kvæg, hvis mangetonede klokker hørt

viden om. At hjemturen foregik til fods ad den samme gamle sti, som Karl d. 12 i sin tid fulgte, var kun et plus mere, selvom den gav mange omme fødder. Under denne vandring fik hver eneste spejder et levende indtryk af den særprægede natur og følte den på sin krop. — Det samme gjaldt for roverne, der var sat af på vejen mod Grimsel under ledelse af en erfaren bjergfører til en to-dages hejk med bjergbestigning efter overnatning i en hytte. Jeg tror ikke, at de havde drømt om, at de skulle komme til at hænge i et reb oppe over Rhonegletscheren.«

SOMMERTOGET I SMÅLANDSFARVANDET

Kong Volmers trop i Vordingborg (søspejdere) beretter i deres tropssblad »Vandposten« udførligt om deres sommersejlsads til Lolland og øerne i Smålandsfarvandet. Vi citerer en lille bid:

»Da vi vågnede onsdag morgen, så det ikke videre lovende ud m.h.t. at komme videre, så vi tog den med ro. Ved middag var det løjet noget af, og vi lettede efter frokosten, mætte og tilfredse. Da vi havde lirket os ud af Fejø havn og var kommet fri af grunden udenfor, fik vi en frisk tur med både sol og megen vind. Vi fortsatte ned mellem Lilleø og Askø og holdt mod Sakskøbing. Her var der et utal af koste i en smuk, men snæver indsejling, hvor der var rig lejlighed til at røre bunden, hvad vi senere erfarede. Kl. 18 var vi i Sakskøbing, og efter nogle indkøb lettede vi for at finde frem til overnatningsstedet. Vi havde kapsejlsads med meget lidt vind og snævert farvand. Ove syntes så godt om sivene inde på bredden, at han måtte ind at hilse på dem. Ude på lejrpladsen ved Råbjerg skov, der var som skabt til formålet, fik vi pandekager.«

Karsten
og Skude.

Lejren i alperne

SPEJDERHJÆLPEN 1964

Så er jo også dette års spejderhjælpsuge overstået, — og efter rapporter fra landets forskellige egne at dømme er den også godt overstået. Der har som sædvanligt været udvist megen opfindsomhed i de gode formåls tjeneste, og »raske børn har virkelig hjulpet syge børn«. Endnu foreligger det endelige resultat ikke, men korpset takker alle landets spejdere og ulve for en fin indsats.

I København fik Spejderhjælpsugen en flyvende start, idet Vestre distrikt fra vort korps, sammen med repræsentanter fra de øvrige tre korps havde arrangeret en udstilling i rådhushallen, hvor fhv. grønlandsminister Michael Gam talte ved åbningen og gav spejderne gode ord med på vejen, samtidig med at han lagde for som »arbejdsgiver« ved at lade sine sko pudse ved en skopudsestand, som blev betjent af raske spejderpiger. En morsom ting ved

udstillingen var iøvrigt, at »loftet« bestod af hundreder af spejderhatte. På udstillingen viste man ved hjælp af tavler til hvilke formål de indsamlede penge er anvendt tidligere år, og så var der som nævnt skopudsende pige- og drengespejdere, der dels blankede sko, dels bagefter blankede folk af for en tokrone til det gode formål. På fire forskellige pladser i byen havde man endvidere opstillet boder, fra hvilke man solgte æbleskiver og ristede majscolber.

»— og hvem har iøvrigt sagt, at du kunne øve dig i knob med vores spaghetti?»

THE PELICANS

hedder det patruljeblad, som Pelikanpatruljen i 2. Sønderbro trop, København, udgiver. Vi har fået tilsendt et par numre og må sige, at bladet lever op til patruljens motto, der lyder: »Et højt mål kan også nås«. Bravo Pelikaner. Held og lykke med fortsættelsen af dette journalistiske fremstød.

RADIOEN LÆGGER OP TIL DEBAT

Danmarks radio har i den kommende tid nogle udsendelser, som sikkert kan være af interesse for korpsets skovmænd og rovere. De kommer under titlen: Vi lægger op til debat. — Den første udsendelse om den personlige frihed: »Jeg sætter min hat, som jeg vil« har allerede været bragt, men her i november følger den næste »Hvem skal nu betale?« om ungdommens uddannelse og den enkeltes samt statens forpligtelser i den forbindelse. Lyt onsdag den 18. november kl. 20,20. (Den følgende udsendelse handler om spændingsforholdene mellem generationerne og bringes den 9. december kl. 20,20.)

JUELSMINDE-SPEJDERNES HYTTE BRÆNDT

Natten til den 1. september nedbrændte Juelsmindetroppens dejlige

NYE DAVNE TIL ÆRES SIDEN

1. KL. SPEJDERE

Juelsmindetroppen
PF Ole Dassing
PA Knud Erik Mørch
Sct. Jørgen, København
PF Jens Madsen
PF Poul Ellegaard
1. Søby
PA Kim Overbye
1. Højbjerg, Århus
SM Ole Kjøge
Jon Lille, Hørsholm
PF Mogens Rohd
7. Østerbro, København
PF Tom Blok Petersen
1. Skanderborg
PF Peter Houmøller
1. Kerteminde
PF Bjarne Lorentzen

RIDDERE

1. Skanderborg
PF Peter Houmøller
Jon Lille, Hørsholm
PF Mogens Rohd
SM Peter Clausen
SM Arne Jensen
SM Bent Jensen
1. Højbjerg, Århus
SM Carsten Wikkelsø
SM Ole Kjøge
Juelsmindetroppen
PF Ole Dassing
PA Knud Erik Mørch
Ballahøj, København
Carsten Haagh
Møllobakketroppen, Falster
Frank Belling
1. Ballerup, København
Lars Andersen
PF Tim Lund-Jensen

VÆBDERE

Juelsmindetroppen
PF Erling Dassing
PA Erik Skou
Henrik Kolstrup
Lars Bjørnlund
1. Højbjerg, Århus
PF Christian Iversen
1. Skanderborg
PA Søren Østergaard
Ib Sørensen
7. Østerbro, København
Ulf Bockhahn
Sct. Jørgen, København
PF Jens Madsen
PF Poul Ellegaard
4. Frederiksborg
John Køster
Jens Barfod
1. Korsør
Kurt Lomborg
3. Høje, Herning
PF Lennie Nielsen
PA Cai Louf Maibom
Jørgen Eriksen
2. Ulf Jarl, Brandbystrøm
PF Niels Harms
Jørgen Brahe, Falsled-Häström
PA Jens Erik Jacobsen
1. Hvidovre, København
PF John Andersen

VANDRINGER

100 KM
1. Hørlev, København
PF Lars Bo
PF Ole Birklund
PA Peter Sagaard
PA Jan Aldershvile
Torben
Per
SM Sven-Erik Olsen
Mariager
PF Per Bastiansen
1. Hvidovre, København

PF Jens Ole Koch
PA Søren Engelbrecht
Erland Andersen
Erling Larsen
Hammerhøj
Svend Pedersen
Hans Christian Rasmussen
Jon Lille, Hørsholm
Kim Fleischer Michaelsen (110)

Ole Jensen

90 KM

1. Hørlev, København
Niels Pedersen

75 KM

Mariager

PF Poul Odgaard Nielsen
PF Ole Storgaard Pedersen
PA Peter Gert Nielsen
Steen Jensen
Erik Storgaard Pedersen
Jon Lille, Hørsholm
SM Bent Jensen

Hammerhøj

Svend Pedersen
Hans Christian Rasmussen

60 KM

3. Høje, Herning
PF John Gøresson

Juelsmindetroppen

PF Peter Olesen
PF Gunnar Josephsen
PA Henning Josephsen
Torben Nielsen
Jon Lille, Hørsholm
Stig Nielsen

Hammerhøj

Svend Pedersen
Ernst Dam
Hans Christian Rasmussen
Jan Kilsgaard

Mariager

PF Poul Odgaard Nielsen
PF Ole Storgaard Pedersen
PF Per Bastiansen
PA Peter Gert Nielsen
Peter Petersen
Søren Bang Petersen
Erik Storgaard Pedersen
Vagn A. Christiansen

Redaktionen sluttet 24. september

hytte »Teepe«. Ilden blev opdaget ved midnat af en rutebilchauffør, og Falck tilkaldtes straks, men da var hytten allerede så ompændt af flammer, at den ikke stod til at redde. Hvordan ilden er opstået, vides endnu ikke.

Tabet af hytten er i sig selv slemt nok, men endnu værre for spejderne i troppen var det faktisk, at alle deres standere, præmier og alt materiel samtidig blev flammernes bytte, såvel den fine patruljekiste, som Vibe-patruljen havde lavet under Kipandaen, som den tromme, de fik for deres fine placering i Wacambaen, er væk. — Foruden at udtale vor store beklagelse til Juelsmindetroppen bør vi måske benytte anledningen til at bede andre troppe se efter, om deres brandforsikringer er store nok. I dette tilfælde var hytten forsikret for 25.000 kr. og

løsøret incl. telte m. v. for 10.000 kr. Beløbene kan synes store, men er branden total — som her — skal der bruges mange penge, når alt skal købes nyt.

EJER TIL FARVEFILM EFTERLYSES

1. Østerbro har bedt redaktionen efterlyse ejermændene til en farvefilm, som blev fundet på Ryekol den 29/6 d. å. Ejermændene menes at være at finde i en (vistnok københavnsk) trop, som i dagene umiddelbart forinden havde ligget i lejr på Ryekol under en sommertur til Himmelbjergområdet. En fremkaldelse af filmen har ikke kunnet bringe Østerbroerne på sporet af fotografens identitet, hvorfor han efterlyses her. Henvendelse kan ske til: TF Ole Nordhild, OR 7171 (efter kl. 17).

Med dette blad får du allerede nu
DEPOTETS

JULEKATALOG

Det giver dig mange gode tips, når du skal skrive din ØNSKESEDDEL, gem det derfor godt og husk at give Depotets adresse til de onkler og tanter, som kunne tænke sig at købe julegaver til dig.

Bergans rygsæk med mels

Spejder.....	96,00
Herre	105,00
Ekspedition - 2 lommer	128,00
do. med læderbund.....	151,00
Ekspedition - 3 lommer.....	145,00
do. med læderbund.....	168,00
Kit-Kat ransel	97,00 112,00
Spejder ransel m/lomme	59,50 67,50
Rover ransel 3 lommer	75,50

Enkeltmands-kogekar

Kit-Kat madkar	19,50
Khakihylster	2,50

Billy-can

tysk model, svær
kval. umalet 15,50
lettere kvalitet
khakifarvet.. 13,50

Thorkilds Billy-can	10,75
- m. khakihylster.....	12,50
Bageplade.....	0,85

KORPSKONTOR:

Frydendalsvej 32, København V.
Tlf. ((01) 83) VE 3666 og 3650.
Kontortid: 8-16. Lørdag lukket.

REDAKTION AF KORPSETS BLADE:

SPEJDERSPORT
Lektor Svend Ranyig,
Kongebrovej 28, Sorø.
Tlf. ((03) 635) Sorø 857.
SPEJDERNES MAGASIN
Kontorchef Jørgen Tværgaard,
Ellegaardsvej 13, Trørød, pr. Vedbæk.
Tlf. (01) 89 16 19.

NR CIVILINGENIØR A THOSTRUP
BIRKEVANGET 16
BAGSVÅRD
845

Spejder- anorakken

Ideelt drenge=overføje hele året

Ekstra svært khaki ekspeditionsoppln Im-
prægneret og med lynlås i halsen og vind-
fang i ærmerne.

Drenge størrelse 8	44,50
- - 10-12-14-16 ..	49,50
Junior - 44-46-48	54,50
Voksen - 50-52-54	59,50
- - 56-58	64,50

Spejderskoen

er den stærkeste
skolesko

Den er af kraftigt juchtenlæder, randsyet, og med de
originale »Vibram«-såler med 90 dages garanti for
gennemslid.

Str.	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43-47
	58,00	60,00	62,00	64,00	66,00	68,00	70,00	74,00	78,00	82,00	86,00

Skistøvler som tegning

Størr. 32-33	54,50
- 34-36	57,50
- 37-39	61,50
- 40-45	67,50

En god støvle til prisen

Randsyede skistøvler

Drengestørrelse	75,50 82,50
Voksenstørrelse	89,50

Helt igennem kvalitet

Raggsocker originale norske Janus

- vor model er længere end normalt

9	10	10½	11	11½	12
7,25	7,75	8,25	8,75	9,25	9,75

KNICKERS

Se udførlig prislister i „Magasinet“ for oktober måned

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

NØRRE FARIMAGSGADE 39 . København K. . Telf. PA 4526

Odense:	Århus:	Aalborg:
Klostervej 19	Frederiksgade 69	Danmarksgade 3
Telf. (09) 11 24 18	Telf. (061) 3 36 13	Telf. (081) 3 87 33

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger